

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3760 van 19 november 2007
in de zaak RvV X / Ilde kamer**

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 10 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL. MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster, geboren op 20 september 1989, heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 10 augustus 2006 huwt verzoekster in Marokko met S.A., een Belgische onderdaan van Marokkaanse origine.

Op 3 februari 2007 komt verzoekster het Rijk binnen.

Op 28 februari 2007 vraagt verzoekster de vestiging aan in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 20 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 23 maart 2007 verlaat verzoekster het Rijk en keert terug naar Marokko. De opgegeven reden voor vertrek zijn echtelijke problemen.

Op 30 maart 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met het bevel het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt betekend op 13 augustus 2007 en is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“motivering in feite: in haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het schrijven van de gemeente Geraardsbergen dd. 26/03/2007 blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden.

Motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

*Artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998”*

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 30 van de Europese verblijfsrichtlijnen 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Europese richtlijn 2004/38).

Verzoekster stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt op grond van welke feiten de overheid meent dat zij twijfels heeft omtrent de relatie tussen de echtgenoten en dat de bestreden beslissing enkel gewag maakt van een schrijven van de gemeente Geraardsbergen, zonder aan te geven welke feiten de weigeringsbeslissing kunnen schragen. Betreffende de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, concludeert verzoekster dat zij volledig in de onwetendheid is omtrent de feiten waarop de overheid haar beslissing grondt en zij zich bijgevolg niet met nuttig gevolg kan verweren, dat de motivering aldus gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002, R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002, R.v.St., nr. 144.471, 17 mei 2005). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

De bestreden beslissing verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het vestigen een minimum aan relatie tussen de echtgenoten verondersteld, alsook dat er een reële echtelijke band moet bestaan en naar een schrijven van de gemeente Geraardsbergen van 26 maart 2006 waaruit blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent en deze inhoudelijk bespreekt, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Het feit dat de bestreden beslissing de feiten niet vermeldt die aan de basis liggen van de ernstige twijfels, doet hier niets aan af. Van de verwerende partij eisen dat ze meer bijzonderheden verschaft omtrent de redenen waarom er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden, zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (R.v.St., nr. 157.584 van 14 april 2006). In haar verzoekschrift geeft verzoekster zelf aan dat de verzoeningspogingen met haar echtgenoot vruchteloos bleken en dat zij tot op heden in een opvangtehuis verblijft. Aldus erkent verzoekster dat er minstens ernstige twijfels zijn omtrent haar relatie met haar echtgenoot. Verzoekster toont niet aan welk belang zij heeft bij de geuite kritiek. Ten overvloede wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoekster te allen tijde de mogelijkheid had – mits voorafgaandelijke afspraak – het administratief dossier in te kijken, zodat zij thans allerm minst kan voorhouden dat zij ‘volledig in de onwetendheid zou zijn omtrent de feiten waarop de overheid haar beslissing grondt’ zodat zij zich daar niet met nuttig gevolg zou tegen kunnen verweren. Verzoekster heeft zelf nagelaten zich verder te informeren. In het licht van wat voorafgaat, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet geschonden zijn. De bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Betreffende de grief van verzoekster aangaande schending van artikel 3 en artikel 30 van de Europese richtlijn 2004/38, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat noch de verzoekster, noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit vraagt namelijk om zich te vestigen in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist ontbreekt in casu. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de richtlijn 2004/38/EG, kan verzoekster zich niet dienstig op kwestieuze bepalingen van deze richtlijn beroepen. Het gemeenschapsrecht is niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dienaangaande stelt verzoekster dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet geen enkele voorwaarde verbindt aangaande het samenleven van de echtgenoten, en verder dat de Raad van State stelt dat een “gezinscel” voldoende is, hetgeen een minimum aan relatie tussen de gehuwden veronderstelt. Verzoekster poneert dat dit, een minimum aan relatie, in casu manifest het geval is. Ter staving vermeldt verzoekster dat zij en haar partner S.A. gehuwd zijn en dat zij zwanger is van haar echtgenoot S.A, dat haar echtgenoot S.A. haar beledigde en sloeg, dat zij na een hoogoplopende ruzie de echtelijke woonst is ontvlucht, dat de verzoeningspogingen met haar echtgenoot tot op heden vruchteloos bleken, dat zij genoodzaakt is om in een opvangtehuis voor vrouwen te verblijven en dat de vrederechter verzoekster heeft gemachtigd tot afzonderlijk verblijf en haar echtgenoot S.A. tot de betaling van een onderhoudsgeld. Concluderend voert verzoekster aan dat zij nog steeds

hoopt op verzoening, dat er van een minimum aan relatie sprake is en dat de al dan niet daadwerkelijke samenwoning tussen de echtgenoten niet terzake doet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van mening dat de argumenten die verzoekster aanhaalt om aan te tonen dat er daadwerkelijk een 'minimum aan relatie' is, van die aard zijn dat zij net het tegendeel aantonen, namelijk dat er een gebrek is aan een 'minimum aan relatie' en dat er van een 'gezinscel' geen sprake is. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de echtgenoot van verzoekster op 26 maart 2007 aan de gemeentelijke diensten verklaarde dat zijn echtgenote teruggekeerd was naar Marokko. In haar verzoekschrift bevestigt verzoekster dat zij na een hoogoplopende ruzie op 23 maart 2007 de echtelijke woning ontvluchtte en met de eerstvolgende vlucht naar haar ouders in Marokko terugkeerde. Pas op 6 april 2007, zijnde na de bestreden beslissing, keerde verzoekster terug naar België. Op grond van de elementen die de administratie had op het ogenblik dat zij haar beslissing nam kon zij in alle redelijkheid stellen dat er ernstige twijfels waren betreffende de relatie tussen de echtelieden, zodat geenszins voldaan werd aan de voorwaarde van een minimum aan echtelijke relatie. Wat de feiten betreft die zich hebben voorgedaan na de bestreden beslissing kan bezwaarlijk aan de administratie verweten worden daar geen rekening mee te hebben gehouden. Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat ook na de bestreden beslissing de verzoeningspogingen met haar echtgenoot vruchteloos bleken, dat zij in een vluchthuis verblijft en dat zij door de vrederechter gemachtigd werd een afzonderlijk verblijf te houden. Uit de door verzoekster in haar argumentatie aangehaalde feiten blijkt aldus genoegzaam dat er geen sprake kan zijn van de vereiste 'gezinscel' tussen de echtgenoten. Er kan dan ook geen schending vastgesteld worden van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 13, 20, 24, 27 en 28 van de Europese Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar wat dienaangaande reeds gesteld werd, namelijk dat het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie en dat bijgevolg een schending van de Europese Richtlijn 2004/38 niet dienstig kan worden ingeroepen.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

In een vierde en laatste middel beroept verzoekster zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de artikelen 2,3,6,7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Betreffende de schending van artikel 8 EVRM, stelt verzoekster dat de bestreden maatregel een onevenredige inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven en dat zij hoopt op een verzoening met haar echtgenoot zodat zij samen hun kind kunnen opvoeden.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat zij en haar echtgenoot een minimum aan relatie hadden wat, zoals hoger reeds uiteengezet, niet het geval is. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel

8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster en haar echtgenoot inmiddels door de vrederechter werden gemachtigd om afzonderlijk te verblijven, nadat verzoekster door haar echtgenoot fysiek werd mishandeld en zij de echtelijke woonst heeft ontvlucht. Verzoekster maakt het dan ook niet aannemelijk in welke mate haar gezins- en privéleven door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Betreffende de schending van en de artikelen 2,3,6,7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, stelt verzoekster dat door de bestreden beslissing het kind van verzoekster en haar echtgenoot het slachtoffer zou kunnen worden van de echtelijke moeilijkheden tussen de ouders, dat het kind zou gescheiden worden van minstens één van de ouders en dat het kind heel wat kansen zal ontnomen worden zich te ontplooien.

Daargelaten de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de grief als zou het kind gescheiden worden van minstens één van de ouders niet dienstig kan aangevoerd worden nu de feitelijke situatie reeds bestaat uit de afzonderlijke woonst van de echtelieden, dat de afzonderlijke samenwoning zelfs door de vrederechter gemachtigd werd en dat bovendien verzoekster op geen enkel ogenblik betwist dat zij en haar echtgenoot niet meer samenwonen. De enkele hoop op verzoening is niet voldoende om het voorgaande te weerleggen. Betreffende het argument dat het kind kansen ontnomen zou worden zich te ontplooien, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast, dat dit een loutere bewering is van verzoekster die door geen enkel feit gestaafd wordt en door geen enkele argumentatie verdedigd wordt. De uiteenzetting van verzoekster aangaande de schending van de verschillende voornoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag kan dus niet gevolgd worden.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.